

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 27 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 77

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἑπαρχίαις ..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρομεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας

[Συνέχεια]

Ὅταν ὁ Ράλφος χάριν τῶν ἑορτῶν ἐπέ-
στρεφεν εἰς αὐτὸς, ὅσω καὶ ἡ Ἐ-
δίττη, κατ' ἀρχὰς μὲν εὐρίσκοντο πολὺ στε-
νοχωρημένοι, ἀλλὰ ταχέως παρακάμψαντες
τὴν τοιαύτην δύσφορον θέσιν, ἀφίεντο εἰς τὰς
φιλόφρονας οἰκειότητας τῶν ἀγγῶν καὶ ἀ-
δῶλων αὐτῶν καρδιῶν, ποιοῦντες διεξοδικούς
περιπάτους ἐν μέσῳ δασῶν καὶ πεδιάδων, ὡς
κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡ-
λικίας· αἱ σύντομοι καὶ βραχεῖαι αὐταὶ ὥ-
ραι παρεῖχον εἰς αὐτοὺς ἀνεκφραστον γοη-
τείαν, καὶ ἐμέτρων μετὰ θλιβερᾶς ἀνησυ-
χίας τὰς ἐβδομάδας καὶ τοὺς μῆνας, ὅτινες
παρενεθάλλοντο.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ χάριτες καὶ τὸ πνεῦμα,
τὰ ὅποια ἡ ἀνεψιὰ ὑπέσχετο πρὸς τὴν μᾶμ-
μην, δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὰς προσδο-
κίας ταύτης. Ὡς ἐκ τῶν πρὸς τὴν Βέρθαν
ὑποχωρήσεων τῆς γραιίας κυρίας, ἡ πρὸς ἐ-
κείνην ἐξουσία ταύτης ἐξεμηδενίσθη, τεθεί-
σης ὡς ἀρχῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως
τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς νέας. Ἡ μᾶμμη εὗρισκε
χιλιάς προφάσεις διὰ νὰ αὐταπατάται, πα-
ρορῶσα τὰ μεγάλα ἐλαττώματα καὶ τὰς
μεγάλας ἰδιοτροπίας τῆς Βέρθας, ὑπερφη-
νευομένη μάλιστα διὰ τὸ ζωηρόν, τὸ πνευ-
ματώδες, τὸ σαρκαστικόν καὶ τὸ δηκτικόν
τοῦ χαρακτήρος τῆς.

— Ὅταν ἡ ἀνεψιὰ μου ἐρασθῆ, ὁ ἔρωσ
ἐκείνος ἐστὶ μέγα πάθος, ἔλεγε πάντοτε
ἡ γραιία κυρία.

Ἡ Ἐδίττη ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ συ-
χναζῆ παρὰ τῇ παιδικῇ τῆς φίλῃ, ἀναγκα-
ζομένη πολλάκις τρόπους σκληροῦς νὰ ὑπο-
μένῃ, σπανίως δὲ γλυκεῖς. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν

ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἡ εὐπροσῆγορος κόρη
ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ράλφου ;

Ἄν καὶ ἡ Ἐδίττη ἀπροθύμως μετέβαινε
συχνάκις εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἡ μήτηρ τῆς
πρὸς τοῦτο τὴν παρώτρυνε, συχνότερον ὅμως
παρὰ ταύτης ἀπεστέλλετο κατόπιν τῆς ἀ-
φίξεως ὠραίου τινὸς νέου, Τασίλλου καλου-
μένου, υἱοῦ ἐμποροῦ τινός, ἐλθόντος λόγῳ μὲν
ὅπως ἐπισκεφθῆ φίλον τινὰ τοῦ πατρός του,
πράγματι δὲ, ὅπως ἐλέγετο, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ
πλουσίαν σύζυγον. Τῷ εἶχεν ὑποδειχθῆ ἡ
Βέρθα ὡς μία τῶν καλλίστων, καὶ, ὅτε κατὰ
πρώτην φοράν εἶδε τοὺς μέλανας καὶ σπι-
θηροβόλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, διενόηθη ὅτι
δὲν θὰ τῷ ἦτο δύσκολον νὰ ἐρασθῆ αὐτῆς.
Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Βέρθαν παρήγαγεν ἐντύ-
πωσιν τινὰ τὸ εὐχαρι τοῦ Τασίλλου, καὶ
μολονότι εἰδείκνυεν ὅτι περιεπαίζε τὴν ἐπιτε-
τηθευμένην κομψότητα τοῦ νέου, ἐπωφελεῖτο
οὐχ ἦττον πάσης εὐκαιρίας, ὅπως ἴδῃ αὐτόν,
καὶ συναντώμενον τὸ πρόσωπον τῆς κόρης
ἠρυσθία.

Ἡ παρουσία τοῦ Τασίλλου εἶχεν ἐμβάλει
εἰς τὸν νοῦν τῆς μητρός τῆς Ἐδίττης ἰδέας
καὶ σχέδια· καὶ ἐνῶ ἐπανελάμβανε καθ' ἐ-
αυτήν, ὅτι ἡ θυγατέρα δὲν ἦτο πάντῃ
ἄσχημος, ἤρχισε περὶ πολλοῦ νὰ ποιῆται
τὸν καλλωπισμὸν τῆς, εἰς τρόπον ὅστε νὰ
καταφαίνεται ἡ φυσικὴ χάρις καὶ κομψότης
τῆς νέας, ἥτις μὴ ὑποπευθεῖσα τοὺς κρυ-
φίους διαλογισμούς τῆς μητρός ἐδέχετο νὰ
μεταβαίη σχεδὸν καθ' ἐκάστην εἰς τῆς
Βέρθας. Ἐκεῖ ὅμως συχνάκις εὐρίσκετο εἰς
ἀνησυχίαν, διότι πολλάκις ὁ Τασίλλος, ὁ-
στις ἀπὸ τινος εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν φί-
λην τῆς, παρετήρει αὐτὴν μετ' ἀσυνήθους
ἐπιμονῆς. Ἐσπέραν τινὰ ἤκουσε τοῦ Τασίλ-
λου κρυφίως ζητοῦντος ἀπὸ τὴν Βέρθαν πλη-
ροφορίας τινὰς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐνόησεν ὅτι
παρίστατο ὡς κόρη, ἥς ἡ μήτηρ ἐνεκεν ἀ-
νεπαρκείας τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἀπέστελλεν αὐ-

τὴν ἄλλοτε εἰς τὸν ἕνα, ἄλλοτε εἰς τὸν ἄλ-
λον γνώριμον, ἵνα ζητήσῃ τροφήν, ἀναμέ-
νουσα τὴν κατάλληλον ἡλικίαν, ὅπως εἰσα-
γάγῃ τὴν κόρην εἰς τι μοναστήριον.

— Δυστυχῆς κόρη ! ἀνέκραξεν ὁ Τασίλ-
λος, παρατηρῶν αὐτὴν μετ' ἐκφράσεως συμ-
παθείας καὶ τρυφερότητος.

Ἡ Ἐδίττη ἐνόησε τὴν ἐκφρασιν ταύτην,
ἥτις ἔκαμεν αὐτὴν νὰ δακρύσῃ, καὶ ὅτε μό-
λις τῇ ἐδόθη εὐκαιρία, ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ
πρὸς τὴν μητέρα τῆς τὰς δηκτικὰς ἐκείνας
λέξεις, δι' ὧν τοσοῦτῳ σπληνῶς εἶχον πει-
ράξει αὐτὴν.

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ με παρακινήσῃς
νὰ μεταβῶ ἐκεῖ... Ἐ ;

Ἡ μήτηρ ὅμως δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώ-
μης, ἐσυμβούλευσεν αὐτὴ ὑπομονή. καὶ νὰ
μὴ δώσῃ σπουδαιότητα εἰς τινὰς ἀναξίους
ὑπαιγιμούς ἐκφερομένους ἀπὸ κακόβουλα
στόματα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἐδίττης ἀ-
πῆλθε καὶ ὁ Τασίλλος, ἡ δὲ Βέρθα μείνασα
μόνη ἐπλησίασεν εἰς κάτοπτρόν τι, καὶ βλέ-
πουσα ἐν αὐτῷ τοὺς κατοπτριζομένους τοῦ
προσώπου τῆς χαρακτήρας, σχεδὸν μηχανι-
κῶς ὑπετονθόρισε λέξεις τινὰς, ἀπόρριαν ἰ-
δέας τινὸς κατεχούσης τὴν κεφαλὴν αὐτῆς :

— Δοιπὸν εἰμὶ κακὴ γόησσα... ἡ γλώσσά
μου εἶναι ἠκονημένη δίκην ξυροῦ... ὁ χαρα-
κτήρ μου ἔχει τι τὸ ἀλαζονικόν καὶ τὸ ὑπε-
ρήφανον τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐπιμο-
νῆς... τούναντίον ἡ Ἐδίττη εἶναι ὠραία,
πρὸς ὡς πρόβατον, καὶ εἶναι τὸσω ἀνόητος,
ὥστε νὰ ἀνευρίσκῃ τὴν χαρὰν ἐν μέσῳ οἱ
ασδήποτε ἀπαθείας... δυστυχῆς κόρη !... καὶ
ἐν τούτοις ἐγὼ φθονῶ τὴν ξανθὴν βοστρυ-
χῶδη κόμην τῆς, ἐνῶ ἡ ἰδική μου εἶναι μέ-
λαινα καὶ τραχεῖα ὡς ἡ τοῦ ἴππου... ἄλ-
λως αὐτὴ παρ' ὄλων ἀγαπᾶται, διότι ἀδια-
λείπτως εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς πλανᾶται τὸ
ναί, ἐνῶ ἐγὼ παντοτε λέγω : ὄχι, ὄχι, ὄχι...

λοιπόν και ἐγὼ ἀπὸ τῆς αὔριον δὲν θέλω προφέρει ἄλλην λέξιν, εἰμὴ τὸ ναί.

Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βέρθας ἠθέτουσαν τὴν καταφατικὴν ἐκφρασίαν, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σαρκαστικῆς ἢ τραχεῖα φράσις καθίστα καταφανὲς τὸ ἀληθές βάθος τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς.

Ὁ Τασίλλος ὠμίλει μετ' αὐτῆς, ὀλίγον δὲ μετὰ τῆς Ἐδίττης, ἀλλ' ὅτε ἔστρεφε τὸν λόγον πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ αἱ λέξεις ἐξέφραζον ἀμέσως τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν του, καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν διέλαθε τὴν Βέρθαν, ἥτις κατελαμβάνετο ὑπὸ θυμοῦ καὶ ζηλοτυπίας.

Ἐνῶ διεδραματίζοντο αἱ οἰκογενειακαὶ αὐταὶ, ὡς εἶπεν, σκηναί, αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, ὁ Ράλφος, ὅστις εἶχεν ἤδη διανύσει τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον πρὶν ἢ χειροτονηθῆ, ὅτε διὰ παντὸς θὰ ἀπεχωρίζετο τοῦ κόσμου τούτου, ἀπεφάσισε τῇ προτροπῇ τοῦ ἐπισκόπου νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, ὅπως διαυγέστερον ἐπισκοπήσῃ τὴν κλίσιν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῆ. Ἐπρόκειτο νὰ προχειρισθῇ διάκονος, χειροτονία ἐν ἔτος προηγουμένη τῆς τοῦ ἱερέως.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηκονίσωμεν τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν, ὑπ' ἧς κατεβιβρώσκετο ἡ Ἐδίττη, τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὸν φίλον τῆς. Ἄμα πληροφορηθεῖσα τὴν ἔλευσίν του, ἡ καρδία τῆς ἐπάλλε σφοδρῶς, λυπηρὰ προαισθανομένη ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ καταστῇ δούλος τοῦ Κυρίου. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο δὲν ἠμέλησε νὰ μεταβῆ εἰς τῆς Βέρθας, ριγοῦσα ὁσάκις ἡ θύρα ἠνοιγετο, ὅπως εἰσέλθῃ ἐπισκέπτῃ τις, καὶ τείνουσα οὐς ἀδιάφορον εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ Τασίλλου πρὸς τὴν Βέρθαν, ὡς πρὸς τὸ σέβας δηλονότι, ὅπερ αὕτη ἔδει νὰ δεικνύῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, φέροντα τὴν στολὴν τοῦ ἱερέως.

Ὅταν τέλος εἰσῆλθεν ὁ Ράλφος, διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν κόρην, ὑπομειδιῶν αὐτῇ καὶ τείνων τὴν χειρὰ του· ἀλλὰ μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν συνηντήθησαν, τὸ μειδίωμα ἐσβέσθη ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ Ράλφου, τῆς χειρὸς τῆς Ἐδίττης σπασμωδικῶς ὑποτρεμούσης ἐν μέσῳ τῶν χειρῶν ἐκεῖνου.

Ὁ Τασίλλος παρετήρει μετὰ προσοχῆς ἀμφοτέρους ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀναζητῶν δὲ τὰ μύχια αὐτῶν αἰσθήματα συνωφροῦστο ὑπὸ δολίας συστολῆς· ἡ Βέρθα ἐγέλα περιχαρῶς.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ τελευταία αὕτη, δὲν τὸν γνωρίζεις πλέον, Ἐδίττη;

— Ἐγὼ!... ναί — Ὅχι, ἀλλὰ ναί βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ νέα ἔχουσα πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν παιδικὸν τῆς φίλον.

— Μήπως τὸν φοβεῖσαι;

— Ὡ! ὄχι... ἀπήντησε στεναζάσα, τὸν ζηλεύω.

— Ἐχεις λοιπὸν πράγματι κλίσιν πρὸς τὸν ἱερατικὸν βίον; ἠρώτησεν ὁ Τασίλλος μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος.

— Ναί. Ἀπὸ τίνος καιροῦ αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἐπιθυμία μου.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ πεποιθησίς μου ὡς πρὸς τοὺς πόθους τῆς Ἐδίττης δὲν ἦτο ἐσφαλμένη... Ἐν τούτοις ἤθελον στοιχημα-

τίσει, ὅτι ποτὲ δὲν θέλει πραγματοποιήσῃ τοῦτο, ἐνῶ ἐγὼ μὲ ὅλας τὰς κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου ἐναντίας ιδέας μου, τίς οἶδε μήπως ἡμέραν τινὰ συμβῆ καὶ γίνω μοναχῆ.

— Διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐναντίας ιδέας σου, προσέθηκεν ὁ Τασίλλος μειδιῶν, οὐδὲν ἔχνος ἀμφιβολίας μοι μένει, ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ὑπόθεσίν σου, ἐπιτρέψόν μοι νὰ σοὶ ἐκφρασῶ τὴν δυσπιστίαν μου.

— Ἐχετε ἄδικον... εἰς τὸ βιβλίον τοῦ μέλλοντος οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ, καὶ ἴσως ἠδύναντο περιστάσεις τινές, τίς οἶδεν, ἀπάτη, λύπη ἢ διάψευσις προσδοκίας τινός μὲ κάμωσι νὰ ἀλλάξω γνώμην... Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀρκετὴν ὑπομονὴν διὰ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὰς βασιάνους τρομερᾶς φυλακῆς, χωρὶς νὰ μεμψιμοιρῶ καὶ ριψῶ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τὰ μελαγχολικὰ βαυκαλισμάτα μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ταιούτης λυπηρᾶς καὶ ἀπελπιστικῆς ἀποφάσεως, εἶπε σοδρῶς ὁ Ράλφος.

— Εἰς τὴν μελωδικὴν συναυλίαν τῆς ζωῆς τῶν προσευχῶν καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως μήπως εὐρέσι τὸ μὴ ἁρμονικόν;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ράλφος, ἡ ψυχὴ μου μετεωρίζεται πάντοτε ὑπ' ἐξάψεως εἰς τὴν ιδέαν τῆς ἱερότητος τοῦ καθήκοντος, εἰς ὃ ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου...

Εἶτα μετὰ βραχὺν δισταγμὸν παρατηρῶν τὴν Ἐδίττην ἐπανέλαβε μετὰ μεγαλειτέρας εὐσταθείας:

— Ναί, θὰ μείνω πάντοτε πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον μου, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ χύσω τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου...

— Τίς οἶδε μήπως ἡμέραν τινὰ, πρὶν χύσης τὸ αἷμά σου, δὲν μεταβαλῆς γνώμην;

[Ἐπειτα συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Ἀλλὰ πῶς φαίνεται τώρα;

— Ἐ! ἔχει καὶ πράγματα ποῦ δείχνουν πῶς εἶναι καλά, εἶναι καὶ ἄλλα ποῦ σὲ φοβίζουν· ἀργότερα θὰ δείξῃ.

— Καὶ τὰ γεῶμηλα;

— Καὶ αὐτὰ ἔτσι κ' ἔτσι τίποτε δὲν εἶναι σίγουρο. Πρέπει νὰ πάῃ καλά ὁ καιρὸς.

— Καὶ ἦταν ἀνῆμπορη ἡ θεία Χανού;

— Μάλιστα· εἶναι ἀδύνατη· ἀλλὰ ποῖός μοι εἶπες νὰ εἶπῃ! καὶ τώρα δὲν εἶναι καλῆτερα, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ χειρότερα.

— Εἶναι καλὸ μέρος τὸ Τρεβί! ὁ πρίγκηψ μάλιστα ἔλεγε πῶς θὰ τ' αὐξήσῃ.

— Ἐ, τὸ ἔλεγε, μὰ ἦταν ἄλλος καιρὸς τότε· ἔφερνε κἀνεὶς τὴν μιὰ ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη! τώρα ὅμως τὰ χρόνια εἶναι δύσκολα.

Κύριε Βιλλωδαί, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ θὰ εἶπῃς κἀνενα καλὸ λόγο καὶ γιὰ μᾶς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διευθύνετε σεῖς τὸ κτῆμα, οἱ μισθωταὶ τᾶχουν κακὰ· τίποτε δὲν κερδίζουν· πληρώνουν, εἰν' ἡ ἀλήθεια, μὰ ἀπὸ τῆ σακούλα τους. Ἄν καί, σ' αὐτὸ ἀπάνω, λένε πῶς ὁ πρίγκηψ πάει μπροστὰ καὶ σκορπάει τὸν παρὰ μὲ τὰ δύο χέρια· δικός του εἶναι, αὐτὸ εἶναι σωστό, ἀλλὰ καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ κουργῆ κἀνεὶς τ' ἄρνι, μὰ ὄχι νὰ τὸ πουλῇ. Δὲν εἶν' ἔτσι, κύρ Βιλλωδαί; αὐτὸ μὲ πικραίνει· νᾶχω ἐγὼ ἓνα κτῆμα σὰν τὴν Ρόχην, καὶ ν' ἀναγκασθῶ νὰ τὸ ξεκάνω! Μὰ τί νὰ τοὺς κἀνης αὐτοὺς τοὺς νέους! δὲν ἐμάθανε νὰ κἀνουν οἰκονομία. Ἦρθε κἀποιος κύριος νὰ ἰδῇ τὸ κτῆμα, ἓνας βαρόνος καθὼς μοῦ εἶπανε.

— Ὁ κύριος δὲ Ροζενδάλ;

— Ἔτσι κἀπως τὸν εἶπανε, φαίνεται πῶς ἐδάνεισε τοῦ ἀφέντη χρήματα· εἶναι κρῖμα ν' ἀλλάξῃ κἀνεὶς ἀφεντικόν, γιατί ξέρει κἀνεὶς ἐκεῖνον ποῦ χάνει, μὰ δὲν ξέρει ἐκεῖνον ποῦ θάβρη... καὶ ἂν βγῆς καὶ ἐλόγου σου, ἄ, τότε θὰ ἦναι συμφορὰ γιὰ μᾶς, διότι σεῖς εἶσαθε ὁ δικαιότερος τοῦ κόσμου, κύριε Βιλλωδαί· κἀνεὶς ποτὲ δὲν παραπονεῖται· εἶπειτα εἶσατε τόσα χρόνια εἰς τὴν Ρόχην, τὰ παιδιὰ κατόπιν ἀπὸ τοὺς πατέρας!

— Εἶμεθα ἐκεῖ πρὸ ἑκατὸν πενήτηντα ἐτῶν.

— Ὁραία ἐπιστασία! καὶ νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἀλλάξῃ γρήγορα· γιατί τὸ παλὸ ρούχο εἶναι καμμιά φορὰ καλλίτερο ἀπὸ τὸ καινούργιο. Μὰ μὲ τὰ λόγια ἐπέρασε ἡ ὥρα πολὺ· πρέπει νὰ πάμῃ· ὄχι ὅτι ἔχω τίποτε ἐπάνω μου, ὄχι, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ποῖός ξέρει τί μορεῖ ν' ἀπαντήσῃ κἀνεὶς! Ἐρχεσε, Μπρουνό; Καλὴν νύκτα, σύντροφε· δούλος σας ταπεινός, κύρ Βιλλωδαί!

Εἶχε μόλις ἐγερεθῆ τῆς τραπέζης, ὅτε ἠνεώγη ἡ θύρα καὶ τρίτον τι πρόσωπον εἰσῆλθε.

— Μπα! νὰ ὁ κύρ Θωμάς, εἶπεν ὁ μπαρμπα Χανού, ἐνῶ ὁ νεοελλὼν ἠσπάζετο ἀλληλοδιαδόχως τοὺς δύο Βιλλωδαί. Τώρα ξεμπαρκαρίσεις; ἄ, τί θὰ ἦναι στὴ θάλασσα!

— Εἶναι καὶ εἶναι! ἡ θάλασσα ἔχει τὰ νεῦρά της σήμερ· τί καταγιγί! Σὲ κἀνει νὰ τουργουρίζῃς! Βορρ!...

Καὶ ἔτρεμεν.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ περάσω δύο ἡμέραις.

— Καὶ θὰ μείνης μαζὴ μας;

— Ναί· καμμιά βδομάδα, ἔχω πάρει ἄδεια.

— Τόσον τὸ καλλίτερο! οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι εἶναι σπάνιοι καὶ χαιρέτε κἀνεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, κύρ Θωμά μου· θὰ ἔλθῃς, Μπρουνό;

Καὶ οἱ δύο χωρικοὶ κενώσαντες τὰ ποτήρια των, ἐσφιγξαν τὴν χεῖρα τῶν παρακαθημένων καὶ περάσαντες εἰς τοὺς ὤμους των τὸ βύρσινον λωρίον τοῦ ροπαλοῦ των, ἐξήλθον.

— Νὰ ἓνας φιλάργυρος μὲ παρὰ, εἶπεν ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί ἅμα ἔμειναν μόνοι καὶ ὅλο παραπονεῖται γιὰ τὴ φτώχεια του· ἔχει ὁ κατεργάρης κόμπο στὰ μαλλινά του τὰ καλτσούνια, ποῦ μορεῖ ν' ἀγοράσῃ τὴν Ρόχην. Ἐν τούτοις δὲν γελιέται, Ἄν-